

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 13 Ὀκτωβρίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 41

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια.)

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ἰπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν δύο κυβερνητῶν, ἐκανονίσθησαν τότε τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως. Μολονότι τὰ παστὰ κρέατα, αἱ κονσέρβαι, τὸ ἄλευρον τῆς μανιόκας, δὲν τοῖς ἔλειπαν, οὐχ ἦττον ἀπεφάσιζαν νὰ φυλάξουν τὰς προμηθεύσας ταύτας διὰ τὸ ταξιδεῖον, μήπως ἤθελεν εὐρεθῶσιν ἐστερημένοι. Ὁ Βαλδεῖζ καὶ δύο ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ θὰ ἐφορτώνοντο τοὺς σάκκους. Ὁ ἀ παρελάμβανον καὶ μερικὸς Ἰνδοὺς, ἂν τυχὼν εὐρίσκοντο εἰς τὰ περίχωρα, καὶ μετ' ὀλίγα πιάστρα θὰ τοὺς ἐκαμναν εὐκόλως ἀχθοφόρους καὶ ὁδηγούς.

Ἡλπιζον ἐξ ἄλλου ὅτι ἡ θήρα θὰ παρεῖχεν ὅ,τι ἐχρειάζετο εἰς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶν καὶ εἰς τοὺς συνοδοιπόρους του, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ναύτας, οἱ ὅποιοι θὰ ἔμεναν εἰς τὸ Μωνουάρ. Γνωρίζομεν, ὅτι τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς δὲν ἐπροξένησε ποτὲ ἀνησυχίας εἰς τοὺς ταξιδεύοντας διὰ τῶν χωρῶν τούτων, τῶν τόσῳ πλούσιων εἰς θηράματα.

Κατὰ τὸ γεῦμα, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασιν, τὴν ἐποίαν εἶχε λάβει ἀπὸ κοινοῦ μετ' ὃν Βαλδεῖζ. Ὁ ἀ ἐπήγαυναν καὶ οἱ δύο, εἰς ἀκτῖνα ἐνὸς χιλιομέτρου, πρὸς ἀναζήτησιν τῶν Ἰνδῶν Γουαχαρίθων, οἱ ὅποιοι πιθανὸν νὰ εὐρίσκοντο ἐκεῖ.

— Θὰ σὺς συνώδευσ, εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Παῦλος.

— Ἐν σού το ἐπέτρεπον, ἀνέψιέ μου, εἶπεν ὁ λοχίας Μαρσιόλης. Ἀλλὰ ἐννοῶ νὰ φυλῆξαις τὰ ποδαράκια σου διὰ τὸ ταξιδεῖν... Ἀναπαύσου λοιπὸν καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν... κατὰ διαταγὴν τοῦ ἱατροῦ.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ὡμολόγησεν ὅτι ὁ λοχίας εἶχε δίκαιον. Ἡ εἰκοσιτετράωρος ἐκείνη ἀνάπαυσις ἐπεδύλλετο εἰς τὴν Παυλίαν Κερμῶρ, λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν κόπων τοὺς ὁποίους ὀλήθη ἡ μέχρι Σάντα-Ζουάνας πειλοπορία.

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε, εἶπεν, ὁ θεὸς σου εἶνε καλὸς σύμβουλος... Ἐχρεῖς τῶν ἀνάγκην ἀναπαύσεως, διὰ νὰ ἀκτῆς ὅλας σου τὰς δυνάμεις. Μεῖνε λοιπὸν ἐδῶ. Ὁ Βαλδεῖζ καὶ ἐγὼ εἴμεθα

ἀρκετοὶ διὰ τὴν σκυρὸν τῆς ἐκδρομῆς.

— Μήπως θέλετε μὲξί σας καὶ καμένα βοτανικόν; ἠρώτησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

— Ὁχι, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν οἱ Γουαχαρίθων δὲν εἶνε σπάνια φυτά... Μεῖνε λοιπὸν καὶ σὺ ἐδῶ, καὶ βοτανολόγητε ὅσον θέλεις.

Φεύγων, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἐσύστησεν εἰς τὸν Πάσσαλ νὰ προετοιμάσῃ τὰ τοῦ ταξιδεῖου. Ὅσον διὰ τὸν Βαλδεῖζ καὶ

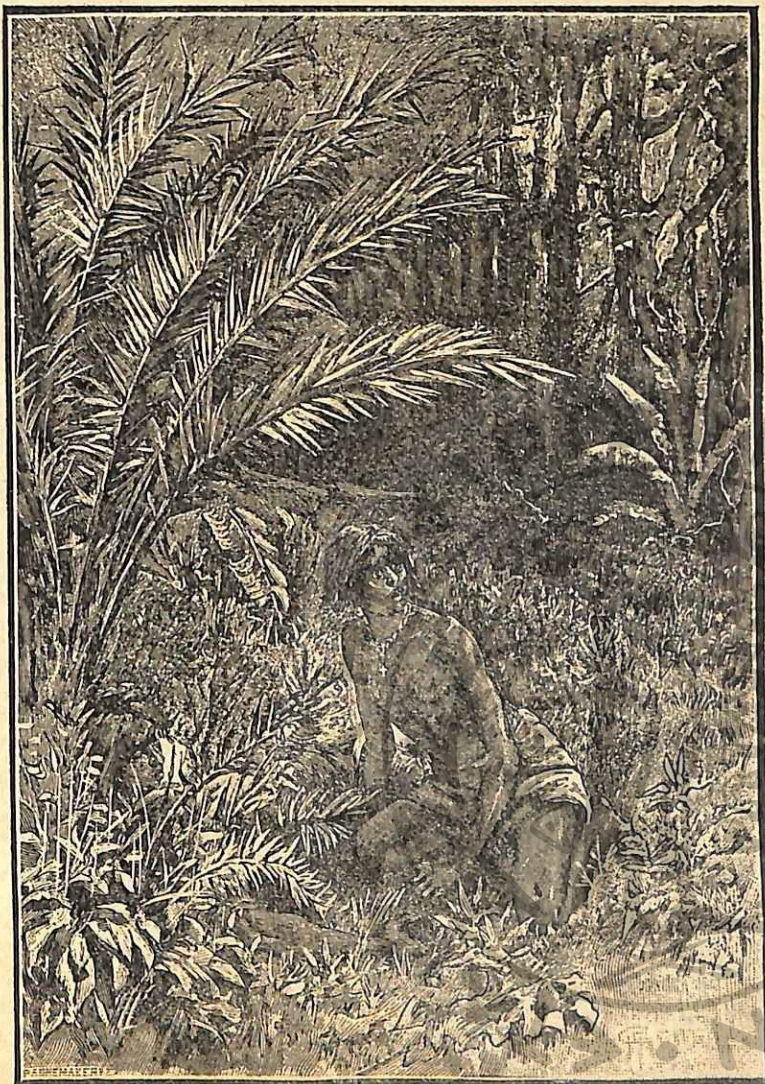
δι' αὐτόν, ἠλπιζαν ὅτι θὰ ἐπανήρχοντο μετὰ δύο ὥρας, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν θὰ παρέτεινον τὴν ἐξερεύνησιν πέραν τοῦ ὁρισθέντος διαστήματος.

Ὁ ἓνας λοιπὸν μετ' ὃν καραμβίαν ἐπ' ὤμου, καὶ ὁ ἄλλος μετ' ὃν πέλεκον εἰς τὴν ζώνην, ἀφῆκαν τοὺς συντρόφους των καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθησαν κάτωθεν τῶν πρώτων δένδρων τοῦ δάσους.

Ἦτο ἡ ἐνάτη πρωϊνὴ ὥρα. Ὁ ἥλιος ἐπλημύρει τὸ δάσος μετὰ τὸς πυρίνας τοῦ ἀκτίνης· ἀλλ' εὐτυχῶς τὰ φύλλα τοῦ ἦσαν πυκνά.

Εἰς τὸν Ἄνω Ὀρνόκον, καὶ μὲν τὰ βουνὰ δὲν εἶνε δενδρόφυτα μέχρι τῆς κορυφῆς των, ὅπως τὰ βουνὰ τοῦ Μέσου, ἀλλὰ τὰ δάση εἶνε πλουσιώτατα εἰς βλαστήματα ποικίλα ἐδάφους παρθένου.

Τὸ δάσος τοῦτο τῆς Σιέρρα-Παρίμας ἐφαίνετο ἔρημον. Ἐν τούτοις ἀπὸ μερικὰ σημεῖα, χόρτα πατημένα, κλάδους σπαμένους, ἔχνη ποδῶν, ὁ Βαλδεῖζ ἐβεβαίωθη εὐ-

« Μετ' ὃν τρόπον ζωγραφημένον ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν. » (Σελ. 326. στίχ. γ' .)

ὅς ἐξ ἀρχῆς περὶ τῆς παρουσίας Ἰνδῶν εἰς τὴν δεξιάν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Ἀπετελεῖτο δὲ κυρίως τὸ δάσος ἀπὸ φοινίκας παντοειδῆς. ἀπὸ βανανέας, ἀπὸ κολοκυθόθενδρα, ἀπὸ τὰ λεγόμενα γα-λακτοφύου δένδρα ἢ ἀπὸ μούρι καὶ ἢ «δένδρα ζωῆς», πολυτιμότερα ἀληθῶς, διότι τὰ μὲν φύλλα των χρησιμεύουσιν εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς διὰ τὴν στέγασιν τῶν καλυβῶν, αἱ δὲ ἴνες των μεταβάλλονται εἰς νήματα καὶ εἰς σχοινία, ἢ ἐντεριῶν των (ψίχα) παρέχει τροφήν θρεπτικώτατην, καὶ ὁ χυμὸς των εἶνε ποτὶν ὑγιεινότερον!

Ἐφ' ὅσον ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν εἰσερχόμενος εἰς τὰς λόγους, τὸ ἐνστικτὸν τοῦ κυνηγοῦ ἀφυπνίζετο. Παντοῦ, εἰς ἀποστάσιν βολῆς, ἐβλεπεν ὑδροχοίρους, βραδυπόδας, πιθήκους, ταπίρους... ἄλλα νὰ φορτωθῶν τὸν ὄνυχον δὲν θὰ ἤμποροῦσαν βέβαια αὐτὸς καὶ ὁ Βαλδέξ· ἐπειτα ἦτο φρονιμώτερον νὰ μὴ προσδώσιν τὴν παρουσίαν των διὰ πυροβολισμῶν. Μήπως ἤξευραν ἀπὸ ποίους θὰ ἤκούοντο;... Καὶ ἂν ἐνέδρουν οἱ Κουίθαι ὅπως τὸν θύμων; «Ὅσον διὰ τοὺς Γουαχαρίβους, ἂν ἀπεσφύρησαν ἐκ φόβου, βεβαίως δὲν θὰ ἐνεθαρρύνοντο νὰ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ Βαλδέξ ἐπρωγώρουν ὅσα τὸ δυνατὸν ἀπορρίβωσαν. Ἠκολούθουν ἐν εἶδος σχολιάς ἀτραπῶν, εὐδιακρίτου ἀπὸ τὸ πατημένον χόρτον. Ποῦ ὠδήγει ἢ ἀτραπὸς αὕτη; Ἀρὰ γὰρ εἰς καμμίαν ἐξαίθραν, εἰς μέρος ἀδενδρον πρὸς τὴν Σιέρραν;

Ὅπως δὲ ποτε ἢ διὰ τοῦ δάσους πεζοπορία, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τῆς δοκιμαστικῆς αὐτῆς ἐκδρομῆς, θὰ ἦτο βραδυτάτη καὶ πολὺ κουραστική. Ἄν τὰ πλοῖα καὶ ἡδύναντο νὰ φθάσουν μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Ὁρενόκου, οἱ ταξιδιωταὶ δὲν θὰ εὕρισκον ἴσως εἰς τὴν Παρίμιν ὁδὸν περισσότερον εὐχάστον, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν;

Εἰς τοιαύτας σκέψεις ἦτο βυθισμένος ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ἐν ᾧ ὁ σύντροφός του, μὴ λησμονῶν τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς των, προσεπάθει νὰ ἀνακαλύψῃ κανένα οἰκίσκον, καμμίαν καλύβην κατοικουμένην ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἤθελεν τὴν συνδρομήν. Διὰ τοῦτο, μετὰ πορείαν μιᾶς ὥρας, πρῶτος ὁ κυβερνήτης τῆς Γαλλινέτας ἀνέκραξε:

— Μὴ καλύβη!

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ αὐτὸς ἐσταμάτησαν.

Εἰς ἀπόστασιν ἐκατὸν βημάτων, διεκρίνετο καλύβη εἰς σχῆμα γιγαντιαίου μήκους, οἰκτρά τὴν ὄψιν. Κρυπτομένη εἰς τὸ βάθος συστάδος φοινίκων, εἶχε στέγην κωνικήν, κλίνουσαν σχεδὸν μέχρι τοῦ ἐδάφους. Παρὰ τὴν βάσιν τῆς στέγης ταύτης, ἔχαινε σπῆ στενὴ καὶ ἀκανόνισ-

τος. μὴ κλεισμένη καὶ ὑπὸ θυροφύλλου. Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ Βαλδέξ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν καλύβην καὶ εἰσῆλθον.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἀρκετὰ πλησίον, ἀντήχησε πυροβολισμός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ο ΜΙΚΡΟΣ

— Τουφεκιά! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν.

— Καὶ ἐδῶ κοντὰ μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Βαλδέξ.

— Μήπως ὁ λογίας Μαριάλης βγήκε κυνηγῇ, ἀφ' οὗ ἐφύγαμεν;

— Δὲν το πιστεύω...

— Τότε λοιπὸν θὰ εἶνε ὁ Ἰνδὸς εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει αὕτη ἡ καλύβη...

— Γὰρ νὰ ἰδοῦμε πρῶτα ἂν εἶνε κατοικημένη, ἀπεκρίθη ὁ κυβερνήτης τῆς Γαλλινέτας.

Ἐπανήλθον καὶ οἱ δύο εἰς τὴν καλύβην, διότι εἶχον ἐξελεῖθαι τὴν στιγμήν ποῦ ἤκούσθη ὁ πυροβολισμός.

Τὸ ἐσωτερικὸν οἰκτρὸν ὅπως καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Ἐπιπλα καθέλου. Εἰς τὸ βάθος, ἐπὶ τοῦ χώματος, στρωμνὴ ἀπὸ χόρτου, τῆς ὁποίας προσφάτως εἶχε γίνῃ χρῆσις. Πολλὰ κολοκύνθαι, τοποθετημένα κάτω παρὰ τὸν τοῖχον. Εἰς πρὶν γωνίαν, ἐν πανέριον μὲ ὀλίγον ἄλευρον, καὶ ἐν κορμῶν κρέατος ὑδροχοίρου, κρεμασμένον ἀπὸ ἐν ἄγκιστρον τῆς ὀροφῆς. Εἰς ἄλλην γωνίαν, σωρὸς καρύων γαβίλλας, τὰ ὅποια ἐμοιάζουν μὲ ἀμύγδαλα. Τέλος ἐπὶ πετρίνης πλακός, ἡ ὁποία ἐκρησσίμευεν ὡς ἐστία, δαυλὴ καίω ἀκρόν, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἀνεδίετο βαρὺς καπνός.

— Ὁ Κάτοικος αὐτῆς τῆς καλύβης, παρετήρησεν ὁ Βαλδέξ, πρέπει νὰ ἦτο ἐδῶ, πρὶν ἔλθωμεν...

— Καὶ δὲν θὰ εἶνε μακρὰ, προσέθεσεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν. Αὐτὸς χωρὶς ἄλλο, θὰ ἐπυροβόλησε.

— Ὁ Βαλδέξ ἐνεύσε τὴν κεφαλὴν.

— Οἱ Ἰνδοὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν οὔτε τουφεκία οὔτε πιστόλια, εἶπε. Μόνον τόξον καὶ βέλη...

— Πρέπει νὰ μάθωμεν ἀφύκτως, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ὁ ὁποῖος ἤρχισε πάλιν νὰ νηυσυγγῇ μήπως οἱ Κουίθαι τοῦ Ἀλφανίτ ἐτρίγυρίζαν εἰς τὰ περὶ χωρά. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ποῖος κίνδυνος ἡπεῖλει τοὺς ταξιδιωτάς, κατασκηνομένους παρὰ τὸ βουνὸν Μωνουάρ! Καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον θὰ ἐξεκίνηουν διὰ τὴν Σάντα-Ζουάναν, θὰ ἦσαν ἀσφαλεῖς καὶ ἐδῶ;

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ Βαλδέξ ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν καλύβην, μὲ τὰ ἔπλα των ἑτοιμα... Ἐπειτα, κρυπτόμενοι ὁπισθεν τῶν θάμνων, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤκούσθη ὁ πυροβολισμός.

Ἡ καλύβη ἐκείνη δὲν ἀπετέλει μέρος

κτήματος καλλιεργημένου. Πουθενὰ γύρω δὲν ἐφαίνετο ἕνός καλλιεργείας, οὔτε λαχανικόν, οὔτε ὀπωρφόρον, οὔτε βοσκή.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ Βαλδέξ, προσέχοντες νὰ βλέπουν καὶ νὰ κούουν, ἐπρωγώρουν μὲ μικρὰ βήματα. Οὐδεὶς θύρβος, ἐκτὸς τῶν κραυγῶν τῶν γόμων καὶ τοῦ θοῦ τῶν θάμνων, διασχιζομένων ἀπὸ κανὲν ἀγρίμιον.

Ἐπὶ εἰκοσι λεπτά τῆς ὥρας ἐβάδιζον οὕτω, συλλογίζόμενοι: μήπως θὰ ἐκῆμναν καλλίτερα νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν καλύβην καὶ ἐκεῖθι εἰς τὸν σταθμὸν, ὅταν, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ἐνόμισαν ὅτι ἤκουσαν ὁρνῶδεις στεναγμούς.

Ὁ Βαλδέξ ἐνεύσε νὰ σκύβουν, ὅχι διὰ νὰ κούουν καλλίτερα, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ φαίνωνται, πρὶν ἔλθῃ ἡ κατάλληλος στιγμή νὰ παρυσιασθῶν.

Ὅπισθεν πυκνοῦ θάμνου κολοκύνθων, ἠνοίγετο ἐξαίθρα, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου εἰσέδουν ὀφθόνως. Παράμειπας τὰ φυλλώματα, ὁ Βαλδέξ ἤμπόρεσε νὰ εἶδῃ τὴν ἐξαίθραν ταύτην καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν, καὶ ἐπέσθη ὅτι οἱ ὁρνῶδες προήρχοντο ἐκ τοῦ μέρους τούτου.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ἐσκυμμένος πλησίον τοῦ, μὲ τὸν δάκτυλον εἰς τὴν σκανδάλην τῆς καρκαμίνας, ἐκύτταζε διὰ μέτρον τῶν κλάδων.

— Νά!... νά!... εἶπε τέλος ὁ Βαλδέξ.

Τόσκι προσυλάξεις δὲν ἦσαν ἀναγκαῖαι, — τὴν στιγμήν ἐκείνην τουλάχιστον. Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς ἐξαίθρας, παρὰ τὴν ρίζαν ἑνὸς φοινίκου, ἐφαίνοντο δύο μόνον πρόσωπα.

Τὸ ἐν κατέκειτο χαμὰι, ἀκίνητον ὡς ἐὰν ἐκοιμάτο, ἢ μάλλον ὡς ἐὰν ὁ θάνατος τὸ εἶχεν ἐξαπλώσῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Τὸ ἄλλο, γονατιστόν, τοῦ ἀνεσήκωνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξέβλεπε τοὺς ὁρνῶδες ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἐνόησαν τότε τὴν αἰτίαν.

Οὐδένα κίνδυνον διέτρεχαν νὰ πλησιάσουν τοὺς Ἰνδοὺς τούτους, καὶ τὸ καθήκον τοῦ ἐπέβλεπε νὰ τοὺς βεηθήσουν.

Δὲν ἦσαν ἀπὸ τοὺς Μπράδους ἐκείνους, τοὺς νομάδας ἢ μονίμους, οἱ ὁποῖοι ἀπαντῶνται εἰς τὰς χώρας τοῦ Ἀνω Ὁρενόκου. Ὁ Βαλδέξ τοὺς ἀνεγνώρισεν ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ των ὡς ἀνήκοντες εἰς τὴν φυλὴν τῶν Βουνίθων, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκε καὶ αὐτός.

Ὁ εἰς, — ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδίδε πλέον σημεῖον ζωῆς, — ἐφαίνετο ἀνὴρ περὶπου πνευματοκτούτης ὁ ἄλλος, ἦτο παιδίον ἕως δεκατριῶν ἐτῶν.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ Βαλδέξ ἔκαμψαν τὸν θάμνον καὶ ἐπαρουσιάστησαν εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων.

Μόλις εἶδε τοὺς δύο ξένους, ὁ μικρὸς Ἰνδὸς ἐσηκώθη. Μὲ τὸν τρόμον ζωγραφημένον ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐδίστα-

σε πρὸς στιγμήν. Ἐπειτα, ἀφ' οὗ ἀνῆγερε διὰ τελευταίαν φωνὴν τὴν κεφαλὴν τοῦ κατακείμενου ἀνδρός, ἐτράχη εἰς φυγήν. Τὸ φιλικὸν νεῦμα, τὸ ὁποῖον τῷ ἀπηυθύνεν ὁ Βαλδέξ, δὲν ἔσχε νὰ τον κρατήσῃ.

Καὶ οἱ δύο τότε ἐτρέξαν πρὸς τὸν Ἰνδόν, καὶ σκύψαντες ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἐξήτασαν. Ἡ καρδιά του δὲν ἐπαλλε πλέον. Οὐδεμίαν ἀνακρινὴν διήνοιξε τὰ ὠχρά του χεῖλη. Ἦτο νεκρός, — νεκρὸς πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας μόλις, διότι τὸ σῶμα του δὲν παρουσιάζεν οὔτε τὴν παγερότητα οὔτε τὴν ἀκαμψίαν τοῦ πτώματος. Ἰπὸ τὸν αἵματωμένον χιτῶνά του, ἐφαίνετο τὸ στήθος του τρυπημένον ὑπὸ σφαίρας, ὑψηλὰ: εἰς τὴν θέσιν τῶν πνευμόνων.

Ὁ Βαλδέξ ἠρέυνησε τὸ ἔδαφος, καὶ μετὰ τῶν αἵματωμένων χόρτων, ἀνεῦρε τὸ βλήμα. Ἦτο σφαῖρα βελόνης τῶν ἐξ καὶ ἡμισυ χιλιοστών.

— Τέτοια εἶνε τὰ βελόνηδες τῆς Γαλλινέτας, παρετήρησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν... Τὰ βελόνηδες τῆς Μορίσκας εἶνε τῶν ὀκτῶ χιλιοστών. Μήπως;

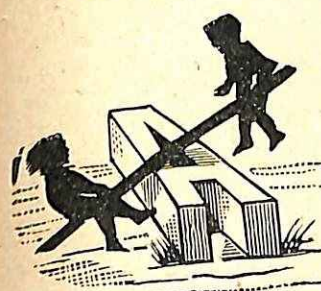
Καὶ ἐσυλλογίσθη εὐθὺς πρὸς Ζορρές. — Πρέπει, εἶπε, νὰ προσπαθώμεν νὰ εὕρωμεν τὸ παιδί... Μόνον αὐτὸ εἴμφορε νὰ μᾶς εἴπῃ ὑπὸ ποίους περιστάσεις ἐφρονέθη αὐτὸς ὁ Ἰνδός, καὶ ἴσως ποῖος ἦτο ὁ δολοφόνος...

(Ἐπετα συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΖΩΝΤΑΝΑΙ ΚΟΥΚΛΑΙ

• Αγαπητοί μου,

Ζητήματα, ὡς τὸ τῆς προηγουμένης ἐπιστολῆς, οὔτε εἶχα νὰ σας μεταδώσω καμμίαν εἰδησιν, ἡ ὁποία ὀπωδῆποτε νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸν κύκλον μᾶς. Τί θὰ σας ἐλέγα, παραδείγματος χάριν, διὰ τὴν «Χειραφέτησιν», τὸ νέον Θέατρον τοῦ Σουρή, τὸ ὁποῖον θὰ παριστάνῃ ἔργα τοῦ ἐξόχου τούτου ποιητοῦ, καθὼς καὶ ἄλλων ἐλλήνων ποιητῶν, καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας; Τὸ Θέατρον αὐτὸ δὲν θὰ παριστάνῃ καὶ παιδικὰ ἔργα, ὅπως ἡ «Νέα Σκη-νὴ», καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν εἴμφορε

νὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ ὅπως ἐκείνη. Ἡ, τὴν ἡμέραν ταύτην περὶ τοῦ δυστυχέστατου, τὸ ὁποῖον συνεβῆ εἰς τὸν κύριον Θ. Δηλιγιάννην, καταρριφθέντα ἐκ τῆς ἀρχῆς, τῆς ὁποίας ἀφηνίασαν οἱ ἵπποι; Τὸ γεγονός συνεκίνησε πολὺ τὴν πρωτεύουσιν καὶ ἡ χαρὰ τοῦ λαοῦ ἦτο μεγίστη, διότι ὁ σεβαστός γέρονς διέφυγε σοβαρώτατον κίνδυνον, ἐξοφλήσας μὲ ὀλίγους μῶλω-πας. Ἀλλ' ὅσα καὶ ἂν ἐγγραφῶν περὶ τούτου αἱ ἐφημερίδες, τί ἡμποροῦμεν νὰ γράψωμεν ἡμεῖς; Ἡ πολιτικὴ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει καθόλου, καὶ ἐπομένως οὔτε τὰ πολιτικὰ πράγματα, οὔτε τὰ πολιτικὰ πρόσωπα. Θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ ποῦ θὰ σας ἐνδιαφέρουν καὶ αὐτὰ, — μὴ ἀνησυχήτε! τὴν ὥρην ἔχετε ἄλλα νὰ σκεφθῆτε, καὶ μὴ ἄλλα νὰ συζητήσετε...

Τὸ ζήτημα εἶνε, ὅτι παρ' ὀλίγον νὰ μᾶς γράψω αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, ἂν δὲν ἦτο ἡ μικρὰ φίλη μου Σοφία, ἡ ὁποία, χωρὶς νὰ θέλῃ, μοῦ ἔδωκεν ἐν ὠραίον θέμα.

Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ σας τὴν συστήσω. Ἡ μικρὰ φίλη μου Σοφία εἶνε δώδεκα ἕως δεκατριῶν ἐτῶν, πολὺ ζωηρὸν καὶ χαριτωμένον κοριτσάκι. Εἶνε ἡ μικροτέρα κόρη καλῆς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας ἡ μεγαλητέρα ὑπανδρεύθη πρὸ δύο ἐτῶν, καὶ ἐσχάτως ἀπέκτησεν ἕνα παιδάκι. Ὡστε ἡ μικρὰ φίλη μου Σοφία εἶνε τὴν καὶ θεία. Πειράζεται, οὐ μόνον ὀλίγον ὅταν τὴν ἀποκαλοῦν «σεβαστὴν θείαν τοῦ ἀνέμου» τῆς, ἀλλ' ἀπὸ μέσα τῆς τοῦ ἔχει κρυφὸ καμὰρι, εἶνε δὲ κυριολεκτικῶς ξετρελαμένη μὲ τὸ ἀγαπᾶν τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Νὰ σας εἴπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχει ἄδικον, διότι ὁ μικρὸς αὐτὸς κύριος, τὸν ὁποῖον ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω προχθὲς εἰς τὸ σπίτι του — ἡ μάλλον εἰς τὴν ὥραν τοῦ κούιναν, — εἶνε τὸ πλέον εὐμορφον βρέφος ποῦ ἤμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε! Δὲν εἶνε ἀκόμη ἐνὸς μηνός, ἀλλὰ τὰ προτερήματά του, τὰ σωματικὰ καὶ ἡθικά, ἤρχισαν ἀπὸ τώρα νὰ φαίνωνται: Ροδόχρονον καὶ παχουλὸν σωματικόν, ζωηρότατα μαῦρα ματάκια, κομψότατα χεράκια, νυχάκια σὰν μικρὰ ρουμπίνια, χαμόγελον ἀόριστον ἀκόμη ἀλλὰ γλυκύτατον, ὀλίγα κλάματα καὶ πολλὴ καλοσύνη, ἡμέροτης καὶ ὑπομονή... Εἶνε λοιπὸν φυσικώτατον νὰ λατρεύῃ τὸ ἀνέψυκόν της ἡ μικρὰ μου φίλη Σοφία. ἀφ' οὗ το ἡγάπησα καὶ ἐγώ, ποῦ πέλος πάντων εἶμαι ξένος...

Ἀλλ' ἡ Σοφία τὸ παρακάμνει. Ἐκδηλώνει τὴν ἀγάπην τῆς μ' ἕνα τρόπον ποῦ μοῦ φαίνεται πολὺ ὑπερβολικὸς, πολὺ ὀχληρὸς καὶ δυσάρεστος. Τὸ παιδάκι τῆς ἀδελφῆς τῆς τὸ θεωρεῖ ὡς μίαν ζωντανὴν κούκλαν, ἡ ὁποία ἀνῆκε ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς. Δὲν ἐννοεῖ νὰ διασκεδάσῃ μαζί του κανεὶς ἄλλος, καὶ ἐπιμένει νὰ το περιποιητῇ μόνη τῆς. Ὅταν δὲν τὴν ἀφί-

νουν, γίνονται σκηναί. Ἡ μικρὰ Σοφία πεισμονεῖ καὶ ἐν ᾧ ἐπερίμενε κανεὶς νὰ κλαίῃ τὸ μωρὸν, κλαίει αὕτη. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἀρτίζει τὴν παραμάναν νὰ το βυζάξῃ, τὸ γάλα ὅμως μὲ τὸ μπιμπιρόν, ἐννοεῖ νὰ τοῦ το δίδῃ αὕτη. Ἀκόμη καὶ μέσα εἰς τὸ λουτρόν θέλει νὰ το κρατῇ μόνη τῆς! Ἐννοεῖται ὅτι δὲν τὴν ἀφίουν διότι ἡ περιποίησις τῶν βρεφῶν ἀπαιτεῖ μεγάλαν καὶ πεπειραμένην χεῖρα. Ἀλλοίμονον ἂν ἐπέτρεπαν εἰς τὴν μικρὰν Σοφίαν νὰ τὰ κάμνῃ ὅλα! τὸ μωρὸν θὰ ἦτο τώρα τουλάχιστον ξεγοφισμὸν... Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον ἡ περιποίησις, εἶνε καὶ ἡ διασκέδασις. Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἡ μικρὰ Σοφία δὲν ὑποχωρεῖ, δὲν ἀκούει κανένα. Ποῦ τὴν χάνεις, ποῦ τὴν βρίζεις, — εἰς τὸ δωμάτιον καὶ εἰς τὴν κούιναν τοῦ μωροῦ. Κοιμάται; θὰ το ἐξυπνήσῃ, εἶνε ἐξυπνον; θὰ το κουνήσῃ. Στιγμὴν δὲν το ἀφίνει ἥσυχον. Καὶ το ἐνοχλεῖ τόσο πολὺ μὲ αὐτὴν τὴν ὑπερβολικὴν ἀγάπην, ὥστε οἱ οἰκεῖοί τῆς ἤρχισαν νὰ σκέπτονται σοβαρὰ, ὅτι πρέπει νὰ χωρίσουν πρὸς τὸ παρὸν τὸν ἀνέψυκον ἀπὸ τὴν θείαν, καὶ νὰ τὴν κλείσουν εἰς ἕνα σχολεῖον, — ἀπαράλλακτα ὅπως κλείουν καὶ τοὺς κακοποιούς εἰς τὴν φυλακὴν.

Κακοποιὸς λοιπὸν καὶ ἡ μικρὰ Σοφία, — ἀπὸ τὴν πολλὴν τῆς ἀγάπην καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν τῆς... ἀνοησίαν. Διότι ἂν ἦτο κάπως φρονιμώτερα θὰ ἐνέδιδεν εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν μεγαλητέρων τῆς καὶ θὰ ἐπέθετο ὅτι τὸ παιδάκι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον λατρεύει, δὲν εἶνε ζωντανὴ κούκλα, ἀλλὰ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς, ἀλλὰ πλάσμα ἀδύνατον, ἀσθενές, εὐχραστον, ἔχον ἀνάγκην τῶρα μεγάλῃς προσοχῆς καὶ περιποιήσεως, διὰ νὰ μεγαλώσῃ καὶ δυναμώσῃ, ὥστε νὰ γίνῃ μία... κούκλα, ποῦ νὰ ἡμπορῇ καὶ ἡ Σοφία νὰ τὴν πιάσῃ χωρὶς κίνδυνον νὰ τὴν σπάσῃ καὶ νὰ τὴν ἐξορθώσῃ.

Μοῦ λέγουσιν, ὅτι τὸ πλῆθος τῆς μικρᾶς φίλης μου Σοφίς εἶνε κοινὸν καὶ εἰς ἄλλα κοριτσάκια τῆς ἡλικίας των, τὰ ὅποια ξετρελλάζονται μὲ τὰ μικρὰ ἀδελφάκια των ἢ ἀνεψάκια των, καὶ ἐκδηλοῦν τὴν ἀγάπην των μὲ αὐτὸν τὸν παρὰδοχὸν καὶ ἐπικίνδυνον τρόπον, καταδρατίζοντα τὰ μωρὰ καὶ παρέχοντα ἀφορμὰς λύπης καὶ στενοχωρίας εἰς τοὺς μεγαλητέρους. Νομίζω ὅτι κατ' ἄλλον τρόπον ἡμποροῦσαν καλλίτερα νὰ ἐκδηλοῦν τὴν ἀγάπην των, καὶ νὰ συμμορφωνοῦν μὲ τὰς ἐδηγίας τῶν γονέων, καὶ νὰ ἀφίουν ἡσυχὰ τὰ μωρὰ, καὶ νὰ ὑποβηθῶν οὕτω τοὺς μεγάλους εἰς τὴν τὸσον δύσκολον ἀνατροφὴν τῆς πρώτης ἡλικίας. Σίς βέβαια, μικρά μου φίλοι, ὅταν ἔχετε τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς Σοφίας, δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε καὶ τὴν ἀνοησίαν τῆς.

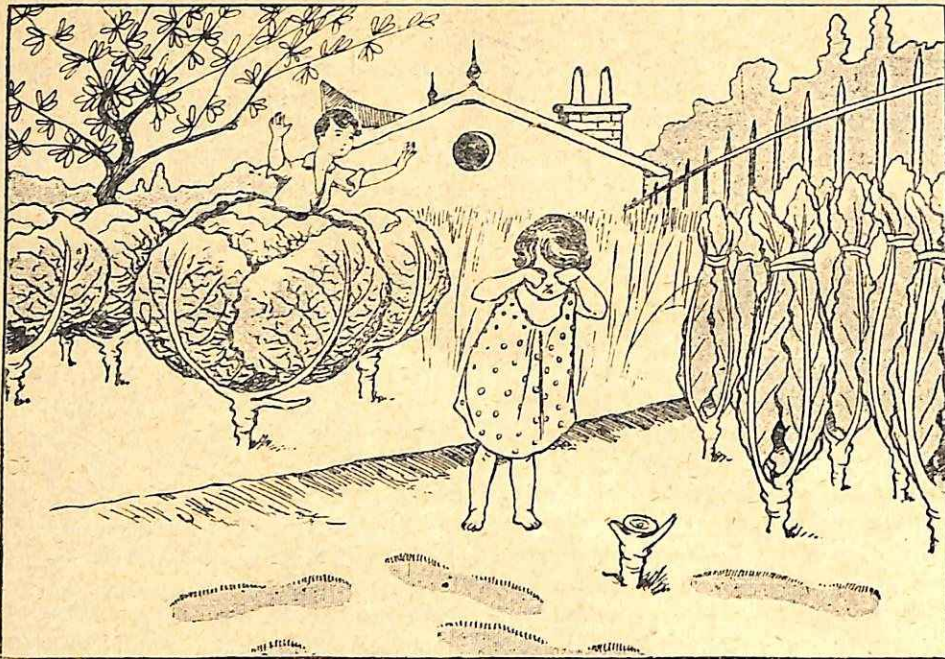
Σας ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

«Αμα ή Μαρουλιώ έρθασε 'στό μέρος, πού ήσαν φυτευμένα τα μαρούλια, κυττάζει να εύρη τὸ σπῖτι της... τίποτα!

Ένας κακὸς ἄνθρωπος εἶχε κόψη τὸ μαρούλι γιὰ νὰ τὸ κάμη σολάτα!!

Καὶ τώρα, τί θὰ γίνη ή μικρούλα Μαρουλιώ χωρὶς σπῖτι; Ποῦ θὸ κοιμηθῇ; πού θὰ ζεσταθῇ τὴν νύκτα, πού κάμνει τόσο κρύο;... Συμφορά της! συμφορά της!

Καὶ τὸ καίμενο τὸ κοριτσάκι ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ ξεφωνίζη τόσο δυνατά, ὥστε τὴν ἄκουσε τὸ ἀγοράκι τοῦ λαχάνου, ὁ Λαχανάκης, κοὶ παραμέρισε τὰ φύλλα τοῦ λαχάνου, κ' ἐπρέβαλε τὸ κεφαλάκι του καὶ ρώτησε:

— Γιατί κλαῖς, μικρή μου Μαρουλιώ;

Τὶ ἀπέγινε ὕστερα, θὰ σὰς το πῶ μεθαύριον

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΝΕΥΘΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ἀπὸ τὰς θλιβερὰς αὐτὰς σκέψεις ἀπέσπασε τὸν δυστυχῆ Ὁρδερίκον ή προσωποδόφος, λέγουσα:

— Βλέπετε τὸ μονοπάτι ἐκεῖνο πού κατεβαίνει πρὸς τὸ ἄλλο πλάγι τοῦ βουνού Ἀγιος Οὐβέρτος; Ὁδηγεῖ κατ'εὐθείαν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βερνάρκου. Εἰς δύο ὥρας μόνον αἱ γυναῖκες αὐταὶ εἰμποροῦν νὰ κάμουν τὸν δρόμον. Θέλετε, κύριε, νὰ στειλωμέν ἁμέσως τὰ κιβώτια εἰς τὸν πύργον, ή προτιμᾶτε νὰ ἔλθουν μαζί μας εἰς τὸ Μοναστήρι;

— Καὶ ἂν ἐπρωτιμώσα νὰ τα συνδεύσω ἐγὼ ὁ ἴδιος ἕως τὸν πύργον τοῦ Βερνάρκου, ἔπου βιάζομαι νὰ φθάσω; ἀπήντησεν ὁ κ. Ὁρδερίκος μετὰ βραχεῖαν σκέψιν. Θὰ μου ἐκάμνατε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν

νὰ με συνοδεύσετε καὶ σεῖς, δεσποινίς. Τὴν ἀπάντησιν ταύτην τῷ ἐνέπνευσεν ή σκέψις, ἔτι ή παρουσία μιᾶς νεάνιδος θὰ ἦτο δι' αὐτὸν προστασία ἀσφαλεστέρα ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλην. Ἀλλ' ή Ἀδελαΐς, ή ὁποία δὲν ὑπόπτεψε διόλου τοὺς χιμαϊρικοὺς φέβους τοῦ κυρίου Ὁρδερίκου, ἀπήντησε φυσικώτατα:

— Θὰ τὸ ἐκάμνα πολὺ εὐχαρίστως, ἂν δὲν εἶχα νὰ περιποιηθῶ εἰς τὸ Μοναστήρι τοὺς πληγωμένους, οἱ ὅποιοι δυστυχῶς δὲν εἶνε ὀλίγοι... Ἀν ἤθελατε ἔμως, κύριε, νὰ κοινοθυήσετε τὰς ἀχθοφόρους μας... Μόνον ποῦ θὰ γίνη ἀνάγκη γὰρ φιπεύσετε, διότι τὸ μονοπάτι δὲν εἶνε κατάλληλον δι' ἱππασίαν. Ὅσον διὰ τὰ ἐπικίνδυνα μέρη, μὴ φοβηθῇτε, θὰ συστήσω εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς γυναῖκας νὰ σας πιάσῃ ἀπὸ τὸ χέρι...

— Περιττόν, ἐπιθύρυσεν ὁ κύριος Ὁρδερίκος μετὰ φωνὴν πνιγμένην. Προτιμῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Μοναστήρι.

Καὶ βέβαια! ἐπρωτιμώσε τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἠδύνατο νὰ διατρέξῃ ἐδῶ, ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὁποίους θὰ ἐπαρουσίαζε τὸ φοβερὸν μονοπάτι μετὰ τὰ ἐπικίνδυνα μέρη.

— Καὶ τὰ κιβώτια; ἠρώτησεν ή νεᾶνις; εἰμπορῶ νὰ τα στεῖλω;

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, ἐφέλλισεν ὁ κύριος Ὁρδερίκος, ἀποφασισμένος νὰ λυτρώσῃ πρῶτα τὴν ζωὴν του, ἔστω καὶ ἀντὶ τῶν πλουσίων ἐκείνων λύτρων. Ὁπωσδήποτε, ή κενότης τοῦ στομάχου του τὸν ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ καλὰ θία μετὰ τὸς ζωοτροφίας, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπήγαιναν εἰς τὸ Βερνάρκον μαζί μετὰ τὰ κιβώτια τῶν δώρων.

— Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ! τὰ φαγητά μου! ἀνέκραξε.

— Ἀ, ναί, εἶπεν ή Ἀδελαΐς μετὰ ἡχρὸν γέλωτα· εἶνε ἄλλως τε ή μόνη ἐλπίς νὰ δειπνήσῃ ἀπόψε καλὰ καὶ ὁ ἀρχηγὸς μας. Ἐ, σεῖς, μετὰ τὰ καλὰ θία! ἐφώνησε πρὸς τὰς ἀχθοφόρους, αἱ ὁποῖαι ἀπεμακρύνοντο ἤδη ὅσες ἔχουν καλὰ θία, νὰ γυρίσουν πίσω· ή ἄλλες ἄς φύγουν!

Μία ἀπὸ τὰς γυναῖκας, ή ὁποία ἔτυχε νὰ ἐννοῇ καὶ νὰ ὁμιλῇ τὰ γαλλικά, — καὶ ἦτο πολὺ υπερήφανος διὰ τὴν ὑπεροχὴν της αὐτὴν, — ἐξήγησεν εἰς τὰς ἄλλας τὴν διαταγὴν, καὶ ὅσαι ἔφεραν καλὰ θία, ἤλλαξαν ἁμέσως διεύθυνσιν.

— Τί καλὰ! εἶπεν ή χωρική πρὸς τὴν Ἀδελαΐδα. Τώρα θὰ ἔχετε κάτι νὰ φάτε, σεῖς καθὼς καὶ ὁ πολυαγαπημένος μας ἀρχηγός. Γιατί ὕστερ' ἀπὸ τοὺς κόπους ποῦ ἐκάματε διὰ νὰ μας σώσετε, θὰ ἦταν κρίμα κ' ἄδικο νὰ μείνετε μετὰ τὸ μαῦρο ψωμί καὶ τὰς πράσινες ἐλγῆς τοῦ Μοναστηρίου.

Καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ τῶν συντρόφων της ἐν ᾧ ὁ κύριος Ὁρδερίκος ἔλεγε μετὰ κάποιαν πικρίαν πρὸς τὴν προσωποδόφον:

— Μεγάλῃ σας ή καλωσύνη νὰ συμμερισθῇτε τὸ δεῖπνόν μου... ἂν καὶ δὲν ἐσυλλογίσθηκα νὰ σας προσκαλέσω. Ἀλλὰ με συγχωρεῖτε, διότι ἀγνοῶ τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα αὐτοῦ τοῦ τόπου. Δέν μου λέγετε, σὰς παρακαλῶ, πῶς δειπνοῦν ἐδῶ οἱ ἀρχηγοί, ὅταν δὲν εὐρίσκουν κανένα ταξειδιώτην διὰ νὰ τὸν ὑποβάλουν εἰς καταναγκαστικὴν εἰσφοράν;

— Μπᾶ! ἀπήντησε γελῶσα ή Ἀδελαΐς καὶ μήπως ὁ ἀρχηγὸς δὲν θὰ σας πληρώσῃ αὐτὸ τὸ δεῖπνον μετὰ τὰ παραπάνω; Πόσες φορές θὰ φάτε καὶ θὰ πιῇτε εἰς τὸ τραπέζι του!

— Τί; πῶς; ἀνέκραξεν ὁ κύριος Ὁρδερίκος, παρεξηγῆσας ἐντελῶς τὸν ὑπαινιγμὸν τῆς Ἀδελαΐδος καὶ ἐκλαβὼν αὐτὸν ὡς ἀπειλήν. Ὁ ἀρχηγὸς σας σκοπεύει νὰ με κρατήσῃ αἰχμάλωτον, ἕως νὰ τοῦ πληρώσω λύτρα; Ἀ, ἄς προσέξῃ! Ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας εἶνε μακράν, ἀλλ' ή δικαιοσύνη του πατάσσει

καὶ μακρόθεν! Ὁ ἀρχηγὸς σας θὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ... Πῶς; ἀκόμη γελᾶτε, δεσποινίς;

— Μὰ ή παρεξηγησίς σας εἶνε τόσο παράξενη! ὑπέλαθεν ή Ἀδελαΐς, γελῶσα δυνατώτερα.

— Ἡ παρεξηγησίς μου... Τί σημαίνει αὐτό; Εἰπῆτε μου λοιπὸν τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ σας!

— Ἀκούσατε! ἀπεκρίθη ή Ἀδελαΐς· τὸ φωνάζουν ἀρκετὰ δυνατὰ ἐκεῖ κάτω.

Ἐπειτα, θαυμάσασα μετὰ τὸ μαστίγιόν της τὸ πλεῦρον τοῦ ἱππασίου της, ἀπεμακρύνθη καλπάζουσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Οἱ μαῦροι ἄνθρωποι. — Ποτὸν ὑποπτον — Αἰχμάλωτος καὶ εἰς ἐνέδραν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ή Ἀδελαΐς ἄρρινε τὸν κύριον Ὁρδερίκον, ή ἡμίονός του ἔφθανεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁροπεδίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ Μοναστήριον. Ἐκεῖθεν ὁ ταξειδιώτης παρηκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μίαν διαδήλωσιν ἐνθουσιώδη, ή ὁποία τοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἦτο ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Οἱ σωθέντες ἐκ τοῦ δεινοῦ κινδύνου ἐπεφύμουν τὸν λυτρωτὴν των. Ἐκατὸν καὶ πλέον ἄνθρωποι ὠπλισμένοι, κραδαίνοντες πελέκει, δόρατα καὶ ξίφη, παρήλυνον ἐνῶπιον τοῦ ἀρχηγοῦ, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο παρὰ τὴν θύραν τοῦ ναῖσκου, κρυπτόμενος ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα τοῦ πάτερ Μωγήρου, ἱσταμένου ἐκ δεξιῶν καὶ εὐλογούντος ὁλονὲν τὰ πλήθη, ἀπὸ τὰ φαρδύμηνικά του καὶ ἀπὸ τὴν καλυπτροφόρον τοῦ κεφαλῆν μετὰ τὴν κυματίζουσαν λευκὴν γυνεῖδα...

Κάθε ἄνθρωπος ἐγονάτιζε διερχόμενος ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ τούτου, ἀοράτου διὰ τὸν κύριον Ὁρδερίκον, καὶ προέτεινε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρα τοῦ προσώπου τούτου, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἐκάθητο ή νὰ ἦτο πολὺ χαμηλοῦ ἀναστήματος, διότι τὸ φίλημα ἐδίδετο πολὺ χαμηλὰ. Μετὰ τὸ χειροφίλημα ἀνεγείρετο καὶ ἐξέβαλλε φρενητιώδεις ζητωκραυγὰς, τὰς ὁποίας οἱ παριστάμενοι ἐπανελάμβανον ἐν χορῷ.

Ἀλλ' ὁ ἐνθουσιασμὸς οὗτος δὲν ἐφώτιζε διόλου τὸν κύριον Ὁρδερίκον περὶ τοῦ ποῖος ἦτο ὁ σωτὴρ τῶν κατοίκων τῆς Ἐρλης, οἱ ὁποῖοι ἐκραύαζον ὅλοι εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Ὁκ, τὴν ἀκατάληπτον:

— Εἶνε δικὸς μας καὶ εἴμεθα δικοὶ του! Ζήτῃ ὁ ἀρχηγὸς μας! Ὁ σωτήρας μας!

Ὁνομα ὅμως τίποτε!...

Ἐπειτα εἰσῆλθον ὅλοι εἰς τὸν ναόν, ἐν ᾧ ὁ κ. Ὁρδερίκος ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ βραδέως. Παντοῦ ἐφαίνοντο θὰ ἔχνη τοῦ αἵματηροῦ ἀγῶνος: πτώματα κείμενα κατὰ γῆς, ὅπλα καὶ ἐνδύματα ἐσκορπισμένα. Ὁ ταξειδιώτης ὠδήγει μετὰ

κόπου τὴν ἡμίονόν του, προσκόπτουσαν κατὰ τῶν ἀπασιῶν τούτων λειψάνων...

Τὸ ἐσπερινὸν σκότος, ή σιωπὴ ή διαδεχθεῖσα τὴν σκηνὴν τοῦ θοιάρμου. ή ὁποία εἶχε διαδραματισθῇ ὑπὸ τὰς τελευταίας λάμπεις τοῦ λυκόφωτος, καθίστα τὸ μέρος τούτου ἀκόμη πενθιμώτερον, καὶ ὁ κύριος καθηγῆς ἐπετάχυνε τὸ βῆμα τοῦ ζῶφου, ἐπιτιγόμενος νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Μοναστήριον.

Ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ήτοιμάζετο νὰ περὶσσεύσῃ πλησίον ἐνὸς ὑποστέγου, περικυκλωθῇ ἔξαφνα ἀπὸ πολλοὺς ἀνδραγεῖς, μετὰ μαῦρα καὶ ἄγρια πρόσωπα. Καταληφθεῖς ὑπὸ τρόμου, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὸν κόπον, ἔπεναν ἀναίσθητος.

... Νὰ ἐξυπνήσῃ σῶος καὶ ἀκέραιος, ἐξηπλωμένος ἐπὶ ἀγροτικῆς στρωμνῆς ἀπὸ ἐρείκη, εἶνε βεβαίως αἰσθημα πολὺ εὐχάριστον δι' ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εἰληποθύμησε εἰς τὴν στιγμὴν, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζεν ὡς τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς του!

Τούτο συνέβη εἰς τὸν κύριον Ὁρδερίκον ὁ ὁποῖος ἀπὸ τινων στιγμῶν ἀνέπνευσε μετ' εὐφροσύνης καὶ ἐξέτεινε τὰ ναρκωμένα του μέλη, ὅταν ή θύρα τοῦ κελλιοῦ ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν ὁ καλόγηρος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰωδῆνου. Τὸ παιδίον ἐκράτει δίσκον μεταλλινόν μετὰ φλυτζάνι ἐπίσης μεταλλινόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἄχνιζε ποτὸν θερμόν.

(Ἐπεταί συνέχεια) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ S. Blandy)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΓΓΕΛΙΚΗ Ν. ΦΑΡΜΑΚΙΔΟΥ

Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

Χιονοσκεπῆς Δίωγης

εἰς τὸν 66ον Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων.

(Ἰδ. φ. 33, σελ. 266' 2, 3.)

Ο ΘΕΙΟΣ ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΙΝΑ, ἐτῶν 12

ΑΛΕΚΟΣ, ἐτῶν 11

Ἀδελφία.

[Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον, Τράπεζα, καθίσματα, ἱματιοθήκη, κτλ. Εἰς τὸ βάθος: θύρα. Ἡ Νίνα καὶ ὁ Ἀλέκος μελετοῦν καθήμενοι. παρὰ τὴν τράπεζαν, ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.]

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΝΙΝΑ: — Ἐτελειώσες ὅλα σου τὰ μαθήματα;

ΑΛΕΚΟΣ: — Ὅχι δά, τόσο γρήγορα! Ἐγὼ ἀκόμη, τὸ γαλλικὸν θέμα... μὰ δέν το καταφέρνω. Ὁ καθηγητὴς μου, βλέπεις, ἔβαλε μέσα ὅλα τὰ ἀνώμαλα ρήματα πού του κατέβηκαν ἐστὶ κεφάλι...

ΝΙΝΑ: — Κ' ἐγὼ ἔχω ἀκόμη νὰ τελειώσω τὴν Ἰχθυογραφίαν μου, καὶ... μὰ τὴν ἀλήθειαν, δέν μπορῶ νὰ προχωρήσω! (Ἐγείρεται.) Γιατί ἄρα γε ή μητέρα μὰς εἶπε νὰ μὴν ἐξελθωμεν ἀπὸ ἐδῶ, πρὶν τελειώσωμεν τὰ μαθήματά μας; Περίερον πρᾶγμα! κατὶ θὰ σχεδιάζῃ πάλι... ἐγὼ ὅμως δέν εἰμπορῶ πιά!

ΑΛΕΚΟΣ: (Ἐγείρεται ἐπίσης:) — Οὔτε ἐγὼ. Ἄν ὁ θεὸς εἶνε τόσο αὐστηρὸς, ὅσον θέλει νὰ μὰς τον παραστήσῃ ή μητέρα, θὰ με μαλώσῃ, τώρα ποῦ θὰ ἔλθῃ. Ἐ, ἄς με μαλώσῃ! Τὸ γαλλικὸν μου θέμα δέν μπορῶ νὰ το τελειώσω! εἶνε τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον!

ΝΙΝΑ: — Φαίνεται ὅμως, καθὼς λέγει πάντα ή μητέρα, ἔτι ή θεία εἶνε ἀκόμη αὐστηροτέρα καὶ ἀπὸ τὸ θεῖον... Παράξενον πρᾶγμα! Μὰς τοὺς ἔχουν ζωγραφίσῃ με τέτοια χρώματα τοὺς καίμενους, τὸν θεῖον καὶ τὴν θείαν, ποῦ κ' ἐγὼ δέν ἤξεύρω μετὰ τί ὕφος θὰ τοὺς δεχθῶμεν καὶ πῶς θὰ χαρῶμεν διὰ τὸν ἐρχομὸν των!

ΑΛΕΚΟΣ: — Ὁ θεὸς ἔχσει ὅλον τὸν καιρὸ ἐστὶ Παρίσι. Ἐκεῖ ἐνυμφεῖθῃ τὴν θείαν, τὴν ὁποίαν ή μητέρα δέν ἐγνώρισε ἀκόμη· ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὸν ἀδελφὸ της ἔχει νὰ ἰδῇ ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἐφυγεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

ΝΙΝΑ: — Καὶ φαντάσου, ἐρχονται σήμερα καὶ οἱ δύο.

ΑΛΕΚΟΣ: — Ναί... καὶ διὰ νὰ τοὺς κάμωμεν ὑποδοχὴν, πρέπει νὰ τελειώσωμεν ὅλα μας τὰ μαθήματα καὶ νὰ εἴμεθα ἑτοιμοί. Ἐγὼ πρέπει νὰ παρουσιάσω εἰς τὴν θείαν τὸ γαλλικὸν μου θέμα.

ΝΙΝΑ: — Κ' ἐγὼ εἰς τὸν θεῖον τὴν ἰχθυογραφίαν μου... Οὐφ! τί ὀχληρόν! ΑΛΕΚΟΣ: — Οὐφ! τί ἀνυπόφορον!

ΝΙΝΑ: — Μὰς περιμένει ὅμως ὕστερα ἓνα γεῦμα θαυμασίον.

ΑΛΕΚΟΣ: — Ἐ, αὐτὸ δὰ ἔλειπε...

ΝΙΝΑ: — Τί λές; νὰ τρέξω μιὰ στιγμὴ ἐστὶ μαγειρεῖο, νὰ ἰδῶ τί κάμνει ή κυρὰ-Σμαράγδα;

ΑΛΕΚΟΣ: — Γιατί ὄχι; Τρέξε... καὶ ἂν εἶνε τίποτε καλὸ... κανένα γλύκι-

τὰ συγχαρητήριά της καὶ χαιρετᾷ τὴν Τετραπέ-
ρατην, τὴν ὁποίαν γ. ὠρίζεται — ἡ Μικρὰ Ἀμαζὼν
ἀσπάζεται τὴν Εὐθυμὸν Κόρη καὶ Μελαγχροί-
την τῆς Ἀνδρῶν καὶ τὰς πληροφροεῖς πηλυστά-
ζει· οὐ καὶ τὴς συναντήσεώς των· — ἡ Πικραμέ-
νη Καρδούλα πληροφροεῖ τὴν Ἀνθοῦσαν Νεότη-
τα ὅτι τ' ἀρχικά της εἶνε Ο. Ι. Μ. δέχεται δὲ
τὴν ὑπὸ τῆς Αὔρας τῆς Κερκώρας προταθεῖσαν
Ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν της —
τὸ Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου πληροφροεῖ τὸ Σπῆ-
λαιον τῶν Μουσῶν ὅτι τὰρχικά του εἴμπορεῖ νὰ
ῥῶν εἰ, τὸ 18ον φύλλον, ζῆ εἰ δὲ τὰ ἰδ. κα. τοι. —
ἡ Πτερωτὴ Ταξειδιώτης ἀντιχαριτᾷ τὸν Ψευ-
τοδικηγόρον καὶ ἀσπάζεται τὴν Μαζαμένην
Καμέλιαν.

**Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλά-
ξουν:** ἡ Κωπηλάτις Κύνου μετ' τὴν Ἀηδόνα
τῆς Ἑρήμου. Ἀγριολοῦλουδο. τῆς Ἀνδρῶν,
Λοξίαν, Ἀγριοβιολέτταν καὶ Ἀτρώμητον Ἰε-
ραπόστολον. — ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα μετ' τὴν
Θαλασσοταραχὴν, Εὐτυχὴ Θνητὴν καὶ Κῦμα
τοῦ Δουράβεως. — ἡ Τραγιάσα μετ' τὴν Νεο-
λαίαν τῶν Παρισίων καὶ Σαρθὴν Μαυρομ-
μάταν. — Πυθαγόρας ὁ Σάμιος μετ' τὸν Σιρο-
κολενβάντην. Μέλλουσαν Καλογρηαν, Ἐξέ-
ριστον Ἀμαρτωλόν, Ἐσμεράλδαν καὶ Ἀσπρο
Πορτικακί. — ἡ Συνετὴ Πηνελόπη μετ' τὴν
Ἐνδοξὸν Ψαριανὴν, Κῦμα τοῦ Δουράβεως,
Τῆσιπέτην Ἀετὸν καὶ Παιδικὴν Χαράν. — ὁ
Περσὸς ποταμὸς Αἰγίου μετ' τὸ Φουγάρο τῆς Εὐ-
γενίας, Νεολαίαν τῶν Παρισίων, Σημαίαν
τῆς Ἀγίας Λαίρας, Ἀσπρο Κάρβουνο καὶ
Δροσερὰν Ἐσπέραν. — ἡ Ὁρειοπόλις Ψυχὴ
μετ' τὸν Χιόριον Μάιον, Γλυκόμερον
Σελήνην, Βασιλέα τῆς Νυκτός, Περσὸν
Καρδίαν καὶ Ἰππότην τοῦ Ἀστέρος. — τὸ Ἰ-
λίον Μέλαθρον μετ' τὴν Δροσὸν τῆς Ἑρήμου
καὶ Στέφανον Δάφνης. — τὸ Κρητικὸν Κάστα-
νον μετ' τὴν Χλωρίδα τοῦ Ζεφύρου, Ἰππερή-
την Ἑλληνίδα, Ἀνελπιστὸν Χαράν, Κεραμι-
δόγατον καὶ Φουγάρο τῆς Εὐγενίας (ἀν. θέλουν
νάνταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των). — ἡ Ἀνθοῦσα
Νεότης μετ' τὸν Λοξίαν, Κῦμα τοῦ Δουράβεως,
Μέλλουσαν Δόκιμον καὶ Ἐσμεράλδαν (μετ' τὸ
νόματά της). — τὸ Λευκὸν Κρίνον μετ' τὴν Ἀσπρο
Κάρβουνο, Μόνωσιν, Θαυμάσιον Ὁρειόκορον,
Τόπιν καὶ Γέρω. Κροῦγερ. — ὁ Νυκτοκόραξ μετ'
τὸν Βασιλέα τῆς Νυκτός, Φάσμα τῆς Νυκτός
καὶ Ἰὸν τῆς Νυκτός (μετ' τὰρχικά των). — ἡ
Αἰγυρία Ἀθηνᾶ μετ' τοὺς Δικηγόρους τῆς Νεο-
λαίας, Ἀρθος τῆς Ἀρετῆς, Ἰππερήσαν
Ἰππέα, Ὁρειοπόλις Ψυχὴν καὶ Χρυσὴν Ἀρ-
θοδέμη. — ἡ Μόνωσις μετ' τὴν Περσὸν Καρ-
δίαν, Περίλυτον Ὁρσαντὴν, Ἀρθος Ἰππομ-
ορῆς Πένθιμον Κυπάρισσον καὶ Φιλέρημον
Τρυφῶνα (μετ' τὸ ὄνοματά των). — ἡ Σκόνη τῶν
Ἀθηνῶν μετ' τὸ Κῦμα τοῦ Δουράβεως, Ἀγά-
πην τῆς Νεότητος, Παρδαλὸν Γάτον καὶ
Μέλλουσαν Δόκιμον. — ἡ Θάλασσα τῆς Ἀνδρῶν
μετ' τοὺς Δικηγόρους τῆς Νεολαίας, Νεολαίαν
τῶν Παρισίων, Ἀγριολοῦλουδο Ἀνδρῶν καὶ
Περίλυτον Ὁρσαντὴν. — ἡ Πτερωτὴ Ταξειδιώ-
της μετ' τὴν Ἀεροναυτοπούλιν καὶ Σαρθὴν Γα-
λανομάταν (μετ' τὰρχικά των). — τὸ Ἑλληνικὸ
Ἀεράκι μετ' τοὺς Δικηγόρους τῆς Νεολαίας
Τατάνην, Σιωπηλὴν Νύκτα, Εὐέλπιδας καὶ
Βίγλαν. — ἡ Τσιγγαρέλα μετ' τὴν Βίγλαν, Δι-
κηγόρους τῆς Νεολαίας, Σκόνην τῶν Ἀ-
θηνῶν, Χλόην τοῦ Κηφισοῦ καὶ Ποιμενίδα
τοῦ Παναχαϊκοῦ. — ἡ Χαριτωμένη Κόρη μετ'
τὸν Ἥλιον τῆς Αὔρας, Δικηγόρους τῆς Νεο-
λαίας, Βασιλέα τῆς Νυκτός, Ἰππερήσαν
Ἰππέα καὶ Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Κουφιοκεφαλὰν
(τὴ σημαίνει ἄν. ἤρξε τὸ σχολ. ζῶν; πάντοτε,
ἅμα θέλεις, θὰ εὐρίσκῃς καὶρόν νὰ μου γράψῃς.)
Δημήτριον Ἀλέσιον (εὐχαριστῶ πολύ) Λορδὸν
Βύρωνα (εὐχαριστῶ διὰ τὸς καλὰς διαθέσεις. αἱ

περὶ ὧν ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομηταί.) Μικρὸν Ἀν-
δριον (σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιον ποῦ ἐζήτησες.)
Λευκὸν Ἰακινθον (καὶ ἡ Πίσσα μου ἀντιχα-
ριτᾷ τὴν Διὸν σου.) Κυματίζουσαν Θάλασσαν
([Εἰ πολὺ μου ἤρξε τὸ ὄνειρό σου, καὶ το ἐξη-
γῶ ὅπως σὺ ἤτο βέβαια ἡ προαισθήσις τῆς ψυ-
χῆς σου, ὅτι θὰ ἐλάμβανες τὸ φυλλάδιον.) Με-
λαγχολικὴν Σελήνην, Ἰακινθίδα, Θελεσιόνην
Γρημάνην (νὰ σου ζήσῃ ἡ νέα ἀδελφοῦλα διὰβάσε
καὶ τὴν ση. ἐρυνὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος,
ἀλλὰ μὴ νομίσης ὅτι τὴν ἔγραψεν διὰ σέ. ἃ, σὺ
εἰσπ. φρόνιμο κοριτσάκι καὶ ποτὲ δὲν θὰ μοιάσῃς
τῆς Σοφίας.) Μικρὸν Φιλόπατρι (σοῦ ἔστειλα
τὸν τόμον τοῦ 1898, μέσον τοῦ κ. Δημητριάδου.)
Ἐρυνθὴν Μελάνην (ἐπειδὴ τὸ δελτάριον σου
δὲν εἶχεν ἡμερομηνίαν, δὲν ἤμπούσας νὰ μαν-
τεύσω ποῖα τελευτήα φυλλάδια δὲν ἔλαβες.) σὲ
παρκαλῶ λοιπὸν νὰ μου σημειώσῃς τοὺς ἀρι-
θμούς των.) Ἀτρώμητον Καρδίαν εἶχε πολὺν
καὶρόν νὰ λάβῃ γράμμα σου, καὶ πολὺ μὲ νῆχα-
ρίστησεν αὐτὸ εἰς τὸ ὅποιον μοῦ διηγείσαι καὶ
τὸ νηπιακὸν σου ἐπιστόδιον μετ' τὸ «Ἄμα Με-
γαλῶται» τοῦ κ. Ξενοπούλου. — οὐ το εἶπα.) Μι-
κρὸν Ἀμαζὼνα Πικραμένην Καρδούλιν (αἱ
προτάσεις σου ἀπὸ τοῦ προσέχουσ.) Καλλιτε-
χνικὴν Γραφίδα (σὲ ἀντασπάζονται διότι γόφει
μου συχ. ἃ, καὶ πάντοτε θὰ βλέπῃς τὸ ψευδώνυ-
μόν σου.) Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα (σοῦ ἔστειλα
τὸ φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχες λάβῃ.) Π. Κ.
Παπαδημιτῆ (ἔχει καλῶς.) Ζιζάνιον τοῦ Γυ-
μνασίου (ἐμ. οὐ δέεσαι τὴν ἀν. ἀλλαγὴν, σὺ
πρέπει νὰ στείλῃς πρῶτα τετράδιον.) Χλόην τῆς
Θαλάσσης. Ἀρθος τῆς Ἰππομότης (νὰ σου ζήτῃ
ὁ Βαπτιστικός.) Αἰθαύριον Ρόδου (δὲν πιστεύω
νὰ ἔλαβας ποτὲ ἐπιστολὴν σου καὶ νὰ μὴ σου ἃ
ἀπῆντα.) Βασιλέα τῶν Ναυτῶν (καὶ ἡ με-
τάφρασις καὶ τὸ ποιῆμαί μου ἤρξαν πολὺ δὲν
πιστεύω δὲ νὰ ἐγεννήθη διὰ νὰ εἶσαι δυστυ-
χὴς. κανεῖς δὲν γενᾶται διὰ τοῦτο.) Μαρίαν
Σαλιάρην (εἰπέ εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι τὸ ἔστει-
λα.) Ἀδελφίδα (σοῦ ἔσ. εἰς καὶ τὸν ἀριθμὸν
ποῦ σου ἔλειπε.) τὴ καλὰ γράφηματάκι. δὲν θὰ
μου γράψῃς συχ. ἃ.) Βίγλαν (δὲν τειράζει. τὸς
ἐδὲξην.) Πτερωτὴ Ταξειδιώτιδα. κ.τ. κ.τ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 29 Σε-
πτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Νοεμβρίου.

Ο χάρις των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράφω
τὰς λύσεις των οὐ διαφωνοῦμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Ἰσχυρί μου εἰς φανέλλου, ὡς ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται 50.

454. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε κτητικὴ ἀν. ωνυμία
Τὸ δευτέρον μου φλόγγος μουσικῆς,
Τὸ τρίον μου... νὰ μὴ το ἰδῇ γὰρ καμμία.
Ὁ. ο. α. τ' ὅλων νῆσου ἱστορικῆς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τυδεῶς.

455. Στοιχειδύριφος.

Ἀντί χ' ὅθ' θέσω ψ',
Καὶ θ' ἰδῇς εἰς τὴν σιγὴν,
Ἡ φανέρητις νὰ χαθῇ
Καὶ μὴ νῆσος νὰ φανῇ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Περσίδος Καρδίας.

456. Τονόγριφος.

Εἶμαι φίλε, μὴ νῆσος
Καὶ πρωτεύουσα τῆς νῆσου.
Ἄν τὸν τόνον μου ἀλλάξῃς,
Εἶμαι γέννημα τῆς νῆσου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰστορικοῦ Παλαμηδίου.

457. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι ἡ ὕλη, κάθε πρᾶγμα.
Ἄν με ἀναγραμματισῇς,
Ὡς προφῆτην ἐμπνευσμένον
Στὴν Γραφὴν θὰ μάπαντήσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζουλιένας.

458. Μωσαϊκόν.

Ὁ Δῶκε καὶ ὁ Περικλῆς, ὁ ρήτωρ Δημοσθένης,
Ἡ Φαλακρὴ, ἡ Ἀλκυών, καθὼς καὶ ὁ Κλεισθένης,
Μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ ἡ Πίσσα,
Ἀπὸ α γράμμα ἔδωσαν νὰ γίνῃ ὁ ζωγράφος
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐνδοξοῦ.

459. Τρίγωνον.

1. Μέλος.
2. Ἐπίσης.
3. Ζῶν.
4. Γράμμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Λευκοῦθας Κλωσίδου.

460. Ἐπιγραφὴ.

X O K Π O K
P O I N A Λ
N A O T A A

Ζη:εῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀνω ἐπιγραφῆς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λυσιστάτου.

461. Μαγικὴ Συλλαβὴ.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων διὰ μίαν συλλαβὴν, πάντοτε τῆς
αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Ἀναψ, θάνατος, ὄρφος, ἔπαινος, κ.τ.λ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Νέστορος.

462. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Λημβάνει τὸν λαὸν ἀρχαῖας Βασιλοπαιδῶν,
τὴν κεφαλὴν Ἰβάνου, τὴν κεφαλὴν στρατηγού
Σπαρτιάτου, τὴν μέσην Μούσης, τὴν μέσην Ἀν-
τοκράτορος τοῦ Βυζαντίου, τὸν λαὸν λυρικῶν
ποητῶν, τὴν μέσην μίαν τῶν Γοργόνων καὶ τὴν
κεφαλὴν μυθολογικοῦ προσώπου, — καὶ σχημα-
τίζετε ἀρχαῖον Σοφιστὴν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὑμνου.

463. Φωνηεντόλιπον.

Σ κ π τ λ γ - π ρ τ - τ - κ λ ν
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θαυμαστοῦ τῶν Ὁρειῶν Τεχνίων.

464. Γρύφος.

Ὡ, ὦ, Ρῶσσοι νῆμ' ἂν θά ὄντες αὐθόρξ
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βυζαντίου τῆς Κωνσταντίνης.

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34.

358. Κάπαρις (κάππα-ρις). — 359. Ἡράκλει-
τος — 360. Σίτος, σοτὶς.

361. Β. 362. Ἡ ὠλένη εἶνε ὄνομα
δοτοῦ. — 363-364. 1) Ἑλ-
λην, Ἑλλην, ἄλλος, ἄλλος. — 2) Ἰπ-
παρασκεύη, πορ, ἔπος, ἔλος, ὄλος, ὄ-
ρος, ὄρος. — 365. Τῇ ἀν-
ταλλαγῇ διὰ τοῦ Θ=θημα, λάθος, ἄρθος, θύ-
ρα, θετός. — 366. ΝΑΠΟΛΕΩΝ (νεότης, αἰ-
δώς, πραγματικότης, ὁμοίος, λύπη ἔξω, ὠραῖος,
νεκρός). — 367. Μηδέποτε παύσασθε τοῦ ἀτελέ-
στον ἔργου. — 368. Ἡ Μερκεδέβια εἶνε φιλὴ
τῆς Διαπλάσεως.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις, λιπεῖ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας
λιπεῖ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις. Τὰ πρῶτα
δημοσιεύσιν χειρογράφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἐνάντιον
καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημ-
ερίας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ
ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουσιν διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Ἀγοράζω Γραμματόσημα ὅλων τῶν Κρατῶν τῆς
ὑψηλίου. — Joseph A. Tsalikis, Odémich
(Turquie). (A—49)

Πληροφορὰ φίλους καὶ φίλας, ὅτι ἔνεκα θλίψε-
ρος τινος συμβάντος κατῆλθον εἰς Δαμασχόον·
ἀπὸ τοῦ ὧν τοῖς, παρκαλῶ, ὡς ἐξή: οἱ
συλλέκται γραμματοσήμων καὶ εἰκονογραφημένων
δελταρίων: Mr Georges N. R. Amaran-
d, Damanhour (Egypte). — Ἐάν τις ἔχῃ στείλῃ
ἤδη ἐπιστολάς μετ' τὴν παλαιὰν διεύθυνσιν με-
νέτω ἡσυχος, διότι θὰ μου σταλῶσιν ὑπὸ τοῦ
πατρός μου. (A—80.)